

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria A

Warszawa, dnia 29 lutego 2024 r.

Pozycja 22

POSTANOWIENIE

z dnia 31 stycznia 2024 r.

Sygn. akt SK 22/23

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Stanisław Piotrowicz – przewodniczący
Justyn Piskorski
Julia Przyłębska
Piotr Pszczółkowski
Bogdan Świączkowski – sprawozdawca,

po rozpoznaniu, na posiedzeniu niejawnym w dniu 31 stycznia 2024 r., skargi konstytucyjnej Z.K. o zbadanie zgodności:

art. 42 § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, ze zm.) z art. 10 ust. 1, art. 45 ust. 1 oraz art. 173 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

umorzyć postępowanie.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

I

1. W skardze konstytucyjnej z 23 sierpnia 2022 r. Z.K. (dalej: skarżący) wniósł do Trybunału Konstytucyjnego o orzeczenie, że art. 42 § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, ze zm.; dalej: k.k.) jest niezgodny z art. 10 ust. 1, art. 45 ust. 1 oraz art. 173 Konstytucji.

Skarga konstytucyjna została wniesiona na tle następującego stanu faktycznego:

Wyrokiem Sądu Rejonowego z listopada 2021 r. skarżący został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 178a § 4 w związku z art. 64 § 1 k.k. i za ten czyn, na podstawie art. 178a § 4 k.k., wymierzono skarżącemu karę jednego roku pozbawienia wolności, natomiast na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzeczono wobec skarżącego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio. Sąd Okręgowy, po rozpoznaniu apelacji obrońcy skarżącego, wyrokiem z maja 2022 r. utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego.

W uzasadnieniu skargi konstytucyjnej skarżący stwierdził, że zakwestionowany przepis prowadzi do ograniczenia konstytucyjnej kompetencji sądu do sprawowania wymiaru sprawiedliwości przez wprowadzenie sankcji o charakterze bezwzględnie oznaczonym, a tym

samym naruszenia prawa do sądu (skarga, s. 1). W ocenie skarżącego obligatoryjność orzekania środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych dożywotnio nadmiernie ogranicza władzę dyskrecjonalną sędziego, prowadząc do automatyzmu orzekania wymiaru rzeczowego środka (skarga, s. 6).

2. Zarządzeniem Prezesa Trybunału Konstytucyjnego z 6 października 2022 r. skarżący został wezwany do uzupełnienia braków formalnych skargi, które skarżący uzupełnił w piśmie procesowym z 20 października 2022 r. Wobec powyższego, Trybunał Konstytucyjny postanowieniem z 14 lutego 2023 r. (sygn. Ts 181/22) nadał przedmiotowej skardze konstytucyjnej dalszy bieg.

3. W piśmie z 14 kwietnia 2023 r. Rzecznik Praw Obywatelskich zgłosił swój udział w niniejszym postępowaniu oraz wniósł o stwierdzenie, że art. 42 § 3 k.k. jest niezgodny z art. 45 ust. 1 Konstytucji.

4. W piśmie z 22 maja 2023 r. Prokurator Generalny wniósł o umorzenie niniejszego postępowania w całości na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393), tj. ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku.

II

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji „[k]ażdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo, na zasadach określonych w ustawie, wnieść skargę do Trybunału Konstytucyjnego w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o jego wolnościach lub prawach albo o jego obowiązkach określonych w Konstytucji”. W powołanym przepisie ustawy zasadniczej ustrojodawca wprowadził wymóg istnienia bezpośredniego związku między treścią wskazanych w skardze konstytucyjnej norm i naruszeniem przysługujących skarżącemu konstytucyjnych wolności lub praw.

Trybunał przypomina, że zgodnie z art. 53 ust. 1 pkt 1-3 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna powinna zawierać: określenie kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach albo obowiązkach skarżącego określonych w Konstytucji i w stosunku do którego skarżący domaga się stwierdzenia niezgodności z Konstytucją (pkt 1); wskazanie, która konstytucyjna wolność lub prawo skarżącego i w jaki sposób – zdaniem skarżącego – zostały naruszone (pkt 2); uzasadnienie zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem skarżącego, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie (pkt 3). Należy podkreślić, że prawidłowe wykonanie przez skarżącego obowiązku przedstawienia, jakie konstytucyjne prawa lub wolności (i w jaki sposób) zostały naruszone przez przepisy stanowiące przedmiot wnoszonej skargi konstytucyjnej, polegać musi nie tylko na wskazaniu (numerycznym) postanowień Konstytucji i zasad z nich wyprowadzanych, z którymi – zdaniem skarżącego – niezgodne są kwestionowane przepisy, lecz także na przedstawieniu treści prawa lub wolności, wywodzonych z tych postanowień, a naruszonych przez normodawcę. Powinna temu towarzyszyć stosowna argumentacja prawna, uprawdopodobniająca stawiane zarzuty. Z powyższego obowiązku nie może

zwolnić skarżącego, działający *ex officio*, Trybunał Konstytucyjny. W konsekwencji poprzestanie przez skarżącego na lakonicznym lub zdawkowym uzasadnieniu zarzutu albo na całkowitym nieuzasadnieniu sformułowanych zarzutów stanowi niewykonanie dyspozycji ustawowej, co skutkuje umorzeniem postępowania na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK. Niedopuszczalne jest bowiem samodzielne precyzowanie przez Trybunał, a tym bardziej uzasadnianie, jedynie ogólnikowo sformułowanych zarzutów niekonstytucyjności zaskarżonych przepisów (zob. wyrok TK z 28 czerwca 2018 r., sygn. SK 4/17, OTK ZU A/2018, poz. 43 i powołane tam orzecznictwo).

2. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału w postępowaniu zainicjowanym skargą konstytucyjną kontrola konstytucyjności przepisów ustawy może odbywać się na podstawie postanowień konstytucyjnych statuujących wolności lub prawa podmiotowe, a zatem postanowień będących podstawą normy prawnej adresowanej do obywatela, kształtującej jego sytuację prawną i dającej mu możliwość wyboru zachowania (por. wyrok z 13 stycznia 2004 r., sygn. SK 10/03, OTK ZU nr 1/A/2004, poz. 2). Właściwego wzorca kontroli w postępowaniu skargowym nie mogą stanowić natomiast normy ogólne, określające zasady ustrojowe, i normy adresowane do ustawodawcy, narzucające mu pewien sposób regulowania dziedzin życia (zob. wyroki z: 10 maja 2005 r., sygn. SK 40/02, OTK ZU nr 5/A/2005, poz. 48; 17 listopada 2010 r., sygn. SK 23/07, OTK ZU nr 9/A/2010, poz. 103).

3. Podstawy umorzenia postępowania prowadzonego przed Trybunałem ustawodawca uregulował w art. 59 ust. 1 u.o.t.p.TK, który stanowi, że Trybunał na posiedzeniu niejawnym wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania: 1) na skutek cofnięcia wniosku, pytania prawnego albo skargi konstytucyjnej; 2) jeżeli wydanie orzeczenia jest niedopuszczalne; 3) jeżeli wydanie orzeczenia jest zbędne; 4) jeżeli akt normatywny w zakwestionowanym zakresie utracił moc obowiązującą przed wydaniem orzeczenia przez Trybunał; 5) w przypadku zakończenia kadencji Sejmu i Senatu, w niezakończonych sprawach wszczętych na podstawie wniosku grupy posłów albo grupy senatorów, o którym mowa w art. 191 ust. 1 pkt 1 Konstytucji. Zgodnie z art. 59 ust. 3 u.o.t.p.TK, Trybunał nie umarza postępowania z przyczyny, o której mowa w ust. 1 pkt 4, jeżeli wydanie orzeczenia w postępowaniu zainicjowanym skargą konstytucyjną jest konieczne dla ochrony konstytucyjnych wolności i praw.

Trybunał wielokrotnie podkreślał, że kontrolowanie, czy nie zachodzi któraś z ujemnych przesłanek wydania wyroku, skutkujących obligatoryjnym umorzeniem postępowania, konieczne jest na każdym etapie postępowania (por. postanowienia z: 21 października 2003 r., sygn. SK 41/02, OTK ZU nr 8/A/2003, poz. 89; 6 lipca 2004 r., sygn. SK 47/03, OTK ZU nr 7/A/2004, poz. 74; 21 marca 2006 r., sygn. SK 58/05, OTK ZU nr 3/A/2006, poz. 35 i cytowane tam orzecznictwo). Powyższe oznacza, że wydane w sprawie postanowienie Trybunału o nadaniu skardze konstytucyjnej biegu nie wyklucza wydania postanowienia o umorzeniu postępowania na dalszym etapie sprawy. Uwzględniając przedstawione wywody, Trybunał był zobowiązany – również na obecnym etapie postępowania – zbadać, czy nie zachodzą ujemne przesłanki rozpoznania niniejszej skargi. Przekazanie skargi konstytucyjnej po zakończeniu jej wstępnej kontroli do rozpoznania przez odpowiedni skład Trybunału nie przesądza bowiem ostatecznie o dopuszczalności jej merytorycznego rozpatrzenia (zob. postanowienie z 3 grudnia 2020 r., sygn. SK 27/17, OTK ZU A/2020, poz. 68).

4. Przedmiotem kontroli w niniejszym postępowaniu skarżący uczynił art. 42 § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, ze zm.; obecnie Dz. U. z 2024 r. poz. 17; dalej: k.k.) w brzmieniu nadanym przez art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 541). Przepis ten w wersji obowiązującej podczas rozstrzygnięcia sprawy skarżącego sta-

nowił, że: „[s]ąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio w razie popełnienia przestępstwa określonego w art. 178a § 4 lub jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa określonego w art. 173, którego następstwem jest śmierć innej osoby lub ciężki uszczerbek na jej zdrowiu, albo w czasie popełnienia przestępstwa określonego w art. 177 § 2 lub art. 355 § 2 był w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia, chyba że zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami”. W aktualnie obowiązującym stanie prawnym art. 42 § 3 k.k. stanowi natomiast, że: „[s]ąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio w razie popełnienia przestępstwa określonego w art. 178a § 4 lub jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa określonego w art. 173, którego następstwem jest śmierć innej osoby lub ciężki uszczerbek na jej zdrowiu, albo w czasie popełnienia przestępstwa określonego w art. 177 § 2 lub w art. 355 § 2 był w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia, lub po takim zdarzeniu, a przed poddaniem go przez uprawniony organ badaniu w celu ustalenia zawartości alkoholu lub środka odurzającego w organizmie, spożywał alkohol lub zażywał środek odurzający, chyba że zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami”. Aktualne brzmienie zakwestionowanego przez skarżącego przepisu zostało nadane przez art. 1 pkt 11 ustawy z dnia 7 lipca 2022 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 2600), który wszedł w życie 1 października 2023 r.

Zreferowana powyżej nowelizacja art. 42 § 3 k.k. w ocenie Trybunału nie stanowi przesłanki do umorzenia postępowania prowadzonego w niniejszej sprawie w oparciu o art. 59 ust. 1 pkt 4 u.o.t.p.TK, albowiem w jej wyniku nie doszło do utraty mocy przez przepis ustawy, na podstawie którego sąd wydał ostateczne rozstrzygnięcie w sprawie skarżącego. Zarówno bowiem w stanie prawnym obowiązującym w chwili orzekania w sprawie skarżącego, jak i w aktualnym stanie prawnym, art. 42 § 3 k.k. przewiduje orzekanie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio, m.in. w razie popełnienia przestępstwa określonego w art. 178a § 4 k.k., chyba że zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami. Ponadto, jak już wskazano uprzednio, Trybunał nie umarza postępowania z przyczyny, o której mowa w art. 59 ust. 1 pkt 4 u.o.t.p.TK, jeżeli wydanie orzeczenia w postępowaniu zainicjowanym skargą konstytucyjną jest konieczne dla ochrony konstytucyjnych wolności i praw (art. 59 ust. 3 u.o.t.p.TK).

5. Jako wzorce kontroli zostały w skardze wskazane art. 10 ust. 1, art. 45 ust. 1 oraz art. 173 Konstytucji. Zgodnie z art. 10 ust. 1 Konstytucji urządzenie Rzeczypospolitej Polskiej opiera się na podziale i równowadze władzy ustawodawczej, władzy wykonawczej i władzy sądowniczej. Art. 45 ust. 1 Konstytucji gwarantuje każdemu prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd. Stosownie zaś do art. 173 Konstytucji sądy i trybunały są władzą odrębną i niezależną od innych władz.

6. Trybunał stwierdza, że w niniejszej sprawie za jedyny skuteczny wzorzec kontroli może być uznany art. 45 ust. 1 Konstytucji. Tylko bowiem ten przepis odnosi się do sfery praw i wolności konstytucyjnych, ochronie których służyć ma skarga konstytucyjna. Powołany przepis wyraża bowiem publiczne prawo podmiotowe do sądu. W orzecznictwie Trybunału, wypracowanym na gruncie art. 45 ust. 1 Konstytucji, jednolicie prezentowany jest pogląd, wskazujący na cztery zasadnicze elementy konstrukcyjne prawa do sądu, a mianowicie: 1) prawo dostępu do sądu, czyli uruchomienia procedury przed właściwym, niezależnym, bezstronnym i niezawisłym sądem; 2) prawo do odpowiedniego ukształtowania procedury sądowej, zgodnie z wymogami sprawiedliwości i jawności, w szczególności zgodnie z zasadami tzw. sprawiedliwości proceduralnej; 3) prawo do uzyskania wiążącego rozstrzygnięcia

sądowego; 4) prawo do odpowiedniego ukształtowania ustroju i pozycji organów rozpoznających sprawy (zob. wyroki z: 9 czerwca 1998 r., sygn. K 28/97, OTK ZU nr 4/1998, poz. 50; 10 maja 2000 r., sygn. K 21/99, OTK ZU nr 4/2000, poz. 109; 6 listopada 2012 r., sygn. K 21/11, OTK ZU nr 10/A/2012, poz. 119; 15 kwietnia 2014 r., sygn. SK 12/13, OTK ZU nr 4/A/2014, poz. 41). Prawo to ma pozostawać – zdaniem skarżącego – w sprzeczności z zakwestionowanym w skardze art. 42 § 3 k.k.

Pozostałe wzorce kontroli wskazane w skardze, a obejmujące art. 10 ust. 1 oraz art. 173 Konstytucji należy uznać za wzorce nieprawidłowe, i to z dwóch powodów. Po pierwsze, należy stwierdzić, że powołane przepisy nie kreują bezpośrednio konstytucyjnych wolności lub praw. Art. 10 ust. 1 Konstytucji wyraża zasadę ustrojową podziału władz, natomiast art. 173 Konstytucji wskazuje na odrębność organizacyjną i niezależność sądów i Trybunałów od innych władz. Tymczasem, jak już wskazano uprzednio, wzorcami kontroli w postępowaniu prowadzonym na skutek wywiedzenia skargi konstytucyjnej mogą być wyłącznie te przepisy ustawy zasadniczej, które statuuja prawa lub wolności konstytucyjne, a nie odnoszą się do zasad ustrojowych czy też struktury organizacyjnej organów władzy publicznej. Po drugie, skarżący nie wykazał, jakie konstytucyjne prawa lub wolności – niepodlegające ochronie na podstawie art. 45 ust. 1 Konstytucji – miałyby wynikać z przywołanych przepisów konstytucyjnych.

Z tych względów Trybunał postanowił umorzyć postępowanie na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK w zakresie badania zgodności art. 42 § 3 k.k. z art. 10 ust. 1 oraz art. 173 Konstytucji – z powodu niedopuszczalności wydania wyroku.

7. Ponadto Trybunał stwierdza, że treść skargi uniemożliwia także merytoryczne rozpoznanie zarzutu niezgodności art. 42 § 3 k.k. z art. 45 ust. 1 Konstytucji, ze względu na brak należytego uzasadnienia wskazanego zarzutu. Lektura skargi dowodzi, że skarżący nie wykazał, w jaki sposób przewidziany w art. 42 § 3 k.k. mechanizm orzekania środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów, m.in. w razie popełnienia przestępstwa stypizowanego w art. 178a § 4 k.k. miałby pozostawać w sprzeczności z konstytucyjnym prawem do sądu, a nie jest rolą Trybunału poszukiwać takiego uzasadnienia *ex officio*. W tym zakresie Trybunał podziela stanowisko Prokuratora Generalnego, że skarżący „nie przedstawił uzasadnienia zarzutu niezgodności art. 42 § 3 k.k. z wzorcem kontroli z art. 45 ust. 1 Konstytucji, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie. Ogólne stwierdzenie przez Skarżącego, że zakwestionowany przepis narusza prawo do sądu nie spełnia tego wymogu. Skarżący nie wyjaśnił w szczególności, który z aspektów prawa do sądu został naruszony. Powołując się na wybrane wyroki Trybunału, Skarżący nie odniósł jednak stawianych w nich tez do problemu przedstawionego w skardze” (pismo Prokuratora Generalnego, s. 12). Skarżący, chcąc skutecznie podważyć konstytucyjność art. 42 § 3 k.k., winien był wykazać w uzasadnieniu skargi, w jaki sposób orzekanie w przedmiocie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów na podstawie zakwestionowanego przepisu narusza konstytucyjne prawo do sądu i w którym konkretnie aspekcie tego prawa. Argumentacji takiej próżno jednak szukać w rozpoznawanej skardze konstytucyjnej.

Uzupełniając Trybunał zwraca również uwagę, że nie odpowiada prawdzie supozycja skarżącego, iż zakwestionowany w skardze przepis wprowadza sankcję o charakterze bezwzględnie oznaczonym, w czym skarżący upatruje jego sprzeczności z konstytucyjnym prawem do sądu (skarga, s. 1). Dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, przewidziany w art. 42 § 3 k.k., ma charakter względnie obligatoryjny. Z dyspozycji art. 42 § 3 k.k. *explicite* wynika bowiem, że sąd może odstąpić od orzeczenia zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio (także w razie popełnienia przestępstwa określonego w art. 178a § 4 k.k.) w sytuacjach ekstraordynaryjnych. Ustalenia w tym zakresie, jak wskazał Sąd Najwyższy w jednym z ostatnich orzeczeń, powinny być każdora-

zowo „dokonywane na gruncie konkretnej sprawy karnej, z uwzględnieniem całokształtu jej niepowtarzalnych realiów faktycznych i procesowych, dyrektyw wymiaru kary oraz okoliczności wpływających na ten wymiar, a zatem powinny dotyczyć zarówno charakteru popełnionego przestępstwa, jak i osoby sprawcy” (wyrok z 17 marca 2022 r., sygn. akt III KK 234/21, Lex nr 3343178). Wbrew zatem twierdzeniom skarżącego, nakaz orzekania na podstawie art. 42 § 3 k.k. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio nie ma charakteru absolutnego, co z kolei nie pozwala uznać, że wprowadza on sankcję bezwzględnie oznaczoną.

Mając powyższe na względzie, Trybunał postanowił umorzyć postępowanie, na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK, w zakresie badania zgodności art. 42 § 3 k.k. z art. 45 ust. 1 Konstytucji ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku.

8. Jedynie na marginesie Trybunał zauważa, że zbliżona do obecnej sprawa została rozstrzygnięta przez Trybunał wyrokiem z 16 grudnia 2020 r. (sygn. SK 46/19, OTK ZU A/2020, poz. 71), w którym orzeczono, że „[a]rt. 42 § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1444, ze zm.), w brzmieniu nadanym przez art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 541), w zakresie, w jakim nakazuje sądowi powszechnemu orzeczenie dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa określonego w art. 177 § 2 tej ustawy był w stanie nietrzeźwości, jest zgodny z art. 45 ust. 1 i art. 65 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej”. Uprzednie rozstrzygnięcie sprawy o sygn. SK 46/19 nie oznacza jednak, że w aktualnej sprawie zachodzi niedopuszczalność wydania orzeczenia ze względu na zasadę *ne bis in idem*. Powołany wyżej wyrok Trybunału o sygn. SK 46/19 miał bowiem charakter zakresowy i odnosił się do kwestii orzekania na podstawie art. 42 § 3 k.k. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa określonego w art. 177 § 2 k.k. był w stanie nietrzeźwości, podczas gdy niniejsza sprawa dotyczy orzekania wskazanego środka karnego na podstawie art. 42 § 3 k.k. w razie popełnienia przestępstwa określonego w art. 178a § 4 k.k., co oznacza brak tożsamości przedmiotowej spraw o sygn. SK 46/19 i SK 22/23.

Z tych wszystkich względów Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.